

Karanlıkta Bıraktığın Ben
Nuri Edmond Roosevelt

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Tuba Aslantaş

Sayfa Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Ocak 2026

ISBN: 978-625-5779-92-2

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KARANLIKTA BIRAKTIĞIN BEN

NURİ EDMOND ROOSEVELT

Nuri Edmond Roosevelt

2007'nin sonbaharında, İzmir'de doğdum.

Hayata büyük bir planla değil, sağlam bir merakla başladım.

Lise yıllarında futbola tutundum. Daha doğrusu, tutunmak istediğimi sandım. İngiltere hayali kulağa hoş geliyordu; disiplin, saha, yabancı bir ülke... Biraz da hikâyeye ihtiyaç vardı. O yüzden çevremdeki insanlarla, fazlasıyla "yaratıcı" sayılabilecek bir antrenman videosu hazırladım.

İşe yaradı. Bursu aldım.

Ama gerçekler genelde uzun yolculukları sevmez.

İngiltere'de geçirdiğim kısa süre içinde sahadaki rolümle anlatılan hikâye arasındaki fark ortaya çıktı. Bir ay sonra tekrar İzmir'deydim. Büyük bir hayal kırıklığı gibi görünse de, o dönem bana şunu öğretti: Herkes yeteneğini sahada göstermek zorunda değil. Bazıları kalemiyle oynar.

Yazarlığın ne zaman başladığını tam olarak bilmiyorum.

Bir başlangıç anı yok.

Sadece şunu biliyorum: Hayal dünyam hiçbir zaman bulunduğum yere sığmadı. Zamanın, mekânın ve gerçekliğin sınırlarını fazla ciddiye almadım. Hikâyeler kendiliğinden gelmeye başladı; ben sadece onları susturmamayı öğrendim.

“Bu kitap, kendi ayakları üzerinde durduğunu sanan tüm bayanlara yazılmıştır... Pardon, kadınlara.”

“İçsel çatışma, benlik arayışı, ruhsal yolculuk...

Merak etmeyin bu kitapta yok.

Burada hikâye var. Oku, geç.”

BÖLÜM: 1

Boğaz'da Bir Gölge

21 Nisan sabahı İstanbul, baharın taze nefesini tüm şehre özenle serpiştirmiş gibiydi. Boğaz'ın mavisi her zamankinden daha berrak, daha duru; sanki geceden beri kimsenin dokunmadığı bir kristal yüzey gibi parlıyordu. İnce bir sis tabakası Kız Kulesi'nin çevresinde dolanıyor, güneş ışığı sisin içinden süzülerek İstinye kıyılarına altın bir tül seriyordu.

Kuş sesleri, denizin hafif dalgaları, uzaktan geçen bir vapurun düdüğü... Hepsi birlikte yeni gün için âdeta bir orkestrasyon oluşturuyordu.

Ve tam bu ışıklı, dingin sabaha tezat oluşturan bir şey vardı:

Levent Özkan'ın geri dönüşü.

Lüks mekânın bahçesinde hummalı bir hazırlık sürüyordu. Kırmızı begonvillerle süslü masalar birer birer yerlerine diziliyor, beyaz peçeteler rüzgârda kanat çırpar gibi titriyor, çalışan

kadınların adımları çiçek kokusuyla dolu havada bir ritim oluşturuyordu. Burası, şirketin bahar kutlamalarının yapılacağı özel alan, binanın hemen denizle buluşan bölümündeydi. Kalabalık telaşlı ama heyecanlı bir düzensizlik içindeydi.

Karya, elindeki tabletin ekranında partinin programını kontrol ederken, gözlüklerinin üzerinden bakıp mekândaki karmaşayı inceleyen ciddi bir yüz ifadesi takınmıştı. Yüz hatları zaten keskin ve netti; ama bu sabah gerginlik onları daha da belirginleştiriyordu.

— Karya, vallahi ben bu sabah ölmüşüm... Ama yine de daha enerjğim, dedi İrem, elindeki dosyayı omzuna atarak. Işıl ışıl bir güneş gözlüğü takmıştı. Ama bunun nedeni kesinlikle Levent Bey'in dönüşü değil. Benim enerjim bana özel.

— Enerjinin kaynağı çilekli smootie olabilir, dedi Karya, başını kaldırmadan.

— Keşke, diye güldü İrem. Bildiğin korku enerjisi. Adam iki yıldır 50 kadınla dünya turu yapmış. Vallahi utanmasa uzay turuna da çıkardı.

Karya dosyalarına gömülmeye devam etti.

— Bana ne. Biz olmadan şirket batır sanmıştı belki ama biz yokluğunda her şeyi tıkır tıkır işlettik. Yine işletiriz.

Nazlı, diğer ikisinin yanında sessizce duruyor, gözlerini ara ara masalardan, ara ara denize çeviriyordu. Duru, sakın, sessiz bir güzelliği vardı. Gözlerinin kenarında hep hafif bir hüznün gölgesi olurdu ama gülümsemesi sıcak ve içtendi.

O sırada gökyüzünün mavisine beklenmedik bir karanlık düştü.

Nazlı hafifçe gözlerini kıstı. “Bir gölge... geliyor.”

Gölgeler büyüdü, ses giderek arttı. Önce rüzgârın yönü değişti. Ardından uğultu bahçeyi doldurdu.

Helikopter.

Bu sahne tam da Levent Özkan'ın tarzıydı; gösterişli, hesaplı, dramatik.

Kadın çalışanlardan bazıları heyecanla telefonlarına sarıldı.

— Geliyor, geliyor! sesleri yükseldi. Kimisi saçını düzeltiyor, kimisi makyajını kontrol ediyordu.

Karya, İrem'e dönüp kaşlarını kaldırdı.

— Gerçekten mi? Yine şov...

İrem gözlüklerini düzeltti.

— Adam zenginliğini sessizce yaşayamıyor. Gösteriş oksijeni gibi.

Helikopter lüks mekânın iskelesine yavaşça indi. Rüzgâr saçları savurdu, masaların örtüleri dalgalandı. Herkesin kalbi ister istemez biraz hızlandı. Çünkü bu, sadece bir patronun dönüşü değildi. Bu, iki yıllık bir kaosun başlangıcının sessiz sinyaliydi.

Kapı açıldığında ilk görünen, güneş ışığında parlayan siyah saçlardı.

Sonra Levent.

Üzerinde koyu lacivert, tam oturan bir takım elbise; bir elini cebine koymuş, diğer eliyle güneş gözlüklerini çıkarırken yüzünde hafif, özgüvenli ve sinir bozucu bir gülümseme...

O anda kimse nefes almadı.

Levent'in beyaz teni, mavi gözleri, yürüyüşündeki o aristokrat soğukkanlılık... Dönüşünün rastlantı değil, bir **gösteri** olduğunu ele veriyordu.

İrem fısıldadı:

— Cidden mi? Bu adam kendini kraliyet ailesinin kayıp prensi sanıyor.

Levent kalabalığın arasından ağır adımlarla ilerledi. İki yıldır ortada yoktu ama dönüşünde hiç kimseyi özlemiş gibi görünmüyordu.

Selam verdi, başını eğdi, gülümsedi... fakat üç kişinin yanından duvar gibi geçti:

Karya, İrem ve Nazlı.

Bir tek bakış bile atmadan.

İrem dişlerini sıktı.

— Vay arkadaş. İnsan bir merhaba der.

Karya tabletini kapattı.

— Ne bekliyordun?

Nazlı ise Levent'in uzaklaşan silüetine kısa bir an baktı. Sonra hemen bakışlarını yere indirdi, sanki bir yanlışlık yapmaktan çekinircesine.

Levent, şirkette, adımını attığı her yerde merak ve gerilim yaratıyordu. Ondan etkilenmemek mümkün değildi; ama bu etki çoğunlukla huzursuzluk şeklindeydi.

Gün ışığı giderek kırışıyıyor, öğleden sonra gölgeleri uzuyordu. Bahar partisi başlamak üzereydi.

Mekân ışığın, müziğin ve kokuların dorukta olduğu bir zarafet taşıyordu. Masalar dolmuş, çalışanlar hafifçe rahatlamış, DJ sabahın uğultusunu geride bırakıp daha ritmik melodilere geçmişti. Boğaz'da esen rüzgâr, çiçeklerin kokusunu kıyı boyunca taşıyordu.